

R E P L I K

i ØL 6. afd., sag 325/1984

Warner Brothers Inc.
75 Rockefeller Plaza,
New York 10019,
USA.
(Advokat Johan Schlüter)

og

Metronome Video ApS,
Søndermarksvej 16,
2500 Valby.
(Advokat Johan Schlüter)

ctr.

Erik Viuff Christiansen,
Sølvgade 7,
1307 København K.
(Advokat Jørgen B. Elmer)

Sagsøgtes svarskrift giver mig anledning til følgende bemærkninger:

Såvidt det er sagsøgerne bekendt, er sagsøgtes udlægning af de engelske regler om ophavsretlig konsumtion af rettigheder til filmværker på videogram korrekt. Efter national engelsk ophavsret kan den, der har en eneret til et filmværk, som er udgivet på videogram, ikke forhindre den, der har købt videogrammet, i at disponere retligt over videogrammet, herunder gennem udlejning. Herved adskiller engelsk ophavsret sig klart fra dansk ophavsret, jfr. nedenfor.

Det er efter dansk ophavsret uden betydning for retsstillingen for den, der har en eneret til et filmværk på videogram, om de dispositionsbegrænsninger, der er gældende for den, der har erhvervet det fysiske produkt, er angivet på selve produktet. Det er derfor i den konkrete sag uden betydning, om de rådighedsindskrænkninger, der er gældende efter dansk ophavsret, står anført på det videogram, der er omfattet af fogedforbuddet.

Den omstændighed, at eneretten til et filmværk efter engelsk ret konsumeres, når et fysisk eksemplar af værket er blevet solgt, er ikke ensbetydende med, at der i Danmark på tilsvarende måde vil kunne disponeres over et videogram, udgivet i England. Den, der i Danmark disponerer over et videogram gennem udlejning, skal kunne dokumentere en ret hertil, der kan føres tilbage til en tilladelse fra den oprindelige rettighedshaver. En sådan tilladelse er ikke givet, blot fordi den nationale lovgivning i eksportlandet giver erhververen af et videogram videre beføjelser end i Danmark.

At importøren af et videogram, udgivet i England, ikke kan drive virksomhed med udlejning af videogrammet i Danmark, er ikke i strid med de regler, der er gældende inden for EF. Sagsøgtens udlægning af indholdet af betænkning nr. 1000/1984 er i flere henseender forkert og upræcis. Ophavsretsudvalget, der foreslår de nugældende spredningsregler for så vidt angår videogrammer ændret på den måde, at videresalg af et købt videogram skal være en lovlig disposition, giver som en af grundene til ændringsforslaget, at et ophavsretligt baseret forbud mod videresalg af et fra et EF-land importeret videogram vil kunne opfattes som en sådan importrestriktion, der vil være i strid med grundsætningen om varers fri bevægelighed over EF-landenes indbyrdes grænser.

Derimod opretholder Ophavsretsudvalget udtrykkeligt den gældende regel om, at udlejning af et købt videogram ikke kan finde sted uden samtykke fra den, der har en ophavsretligt beskyttet eneret til videogrammet. Ophavsretsudvalgets bibeholdelse af denne retstil-

stand, som har mange gode grunde, sker således i lyset af udvalgets overvejelser af eventuelle sammenstødsproblemer mellem national dansk ophavsret og EF-retten, og det har således været Ophavsretsudvalgets opfattelse, at et forbud mod den helt særlige virksomhed, der udøves af den, der køber et videogram, og derefter påbegynder udlejningsvirksomhed uden nogen form for ret til filmværket, ikke kan opfattes som en importbegrænsning i strid med fællesskabsretten.

Såfremt sagsøgte fortsat måtte være af den opfattelse, at forbuddet mod udlejning i Danmark af et i England købt videogram er i strid med de regler og retningslinier, der inden for de europæiske fællesskaber er udviklet i tilknytning til grundsætningen om varernes fri bevægelighed over landegrænserne, må en eventuel forelæggelse af sagen for EF-domstolen til præjudiciel afgørelse ske på sagsøgtes og ikke på sagsøgers foranledning.

Sagsøgtes anbringender i relation til ophavsretslovens § 23 er ikke i overensstemmelse med gældende ret. Et videogram er et filmværk, der efter ophavsretslovens § 1 hører under det videre begreb "kunstneriske værker". Ophavsretslovens § 23 omtaler kun litterære værker og musikalske værker, og det er således efter gældende ret uden for enhver tvivl, at ophavsretten til et filmværk ikke er undergivet konsumtion, og at enhver disposition over filmværket derfor kræver ophavsmandens samtykke, jfr. ophavsretslovens § 2. Dette er klart kommet til udtryk i betænkning nr. 1000, hvor spørgsmålet om, hvorvidt denne regel er passende eller for vidtgående, drøftes indgående.

Metronome Video ApS har i Danmark eneret til distribution af filmværker på videogram, produceret af Warner Brothers Inc. Metronome Video ApS har således den ophavsretlige beføjelse, der består i retten til spredning af videogrammer med det pågældende filmrepertoire. Om filmene er forsynet med dansk undertekst eller ej, er helt uden betydning.

Sagsøgerne forstår ikke, hvad sagsøgte mener med, at engelsk ret finder anvendelse i denne sag, idet det ligger helt fast, at det ophavsretlige regelsæt, der skal anvendes for et givet værk, er regelsættet i det land, hvor værket gøres tilgængeligt for almenheden.

København, den 11. januar 1985.

Johan Schlüter.